

”

ما آن قدر عقب افتاده نیستیم که هر روز از خلاها و ناکارآمدیها حرف بزنیم. اگر شما هر روز در سر مردم سم بپاشی، خب کشنده است. اصلاً دست و دلشان به کار و تلاش نمی‌رود وقتی انگیزه‌ای ندارند. خود من اگه ۲۵-۲۰ سال پیش، فقط کوه مشکلاتی را که جلوی رویم بود، می‌دیدم و این همه رقیب چینی و کره‌ای و ژاپنی را و می‌گفتم که ما حریف اینها نمی‌شویم، خب الان چنین مجموعه‌ای وجود نداشت. الان در تجهیزات پزشکی، کشورمان در ۳۰-۲۰ تا کشور اول دنیاست

فولادسوراخ کردم. ولی یک راهی باز شد برای همه شرکت‌ها، نه فقط برای خودم.

این ماجرا مربوط به رقابت دولتی‌ها با بخش خصوصی است که قانونش را خودم در مجلس پیگیری کردم و تصویب شد. شورای راهبردی تشکیل شد و اولین پرونده رقابت دولتی‌ها با بخش خصوصی، تجهیزات پزشکی بود. چون بولدترین پرونده بود بیشترین شکایت را هم من برده بودم. بیشترین سروصدا را کرده بودم. به من تهمت هم زدند، با نیروهای مسلح ممنوع معامله‌ام کردند. هر کاری توانستند کردند که من از این قضیه دست بردارم. خیلی‌های دیگر هم بودند که با این فشارها از شکایاتشان صرف‌نظر کردند. ولی من نترسیدم و پیگیری کردم.

بالاخره یک قانون گرفتم. بند قانونی جهش بنیان، یعنی ساختار درست کردم. الان بعد از پرونده من ۱۰ تا پرونده دیگر رفته است و دارند حکم می‌گیرند. ولی ساختار درست شده است. در قانون اساسی اصل ۴۴ رقابت و عدم رقابت داشتیم ولی سازوکار و حدود مرز مشخصی برایش نبود. مثل اینکه قانون بگوید با سرعت رانندگی کردن در اتوبان ممنوع. خب با سرعت یعنی چقدر؟ ۱۰۰ تا، ۱۲۰ تا یا ۱۶۰ تا؟ جریمه اش چقدر است؟ چگونه جریمه اخذ می‌شود و... هیچکدام اینها در قانون ذکر نشود، فایده ندارد. قبلاً اینگونه بود. یعنی قانونی وجود داشت که بخش دولتی با بخش خصوصی نباید رقابت کنند. اما هیچ حد و مرزی نداشت که رقابت چیست. الان اتفاقی که برای دانش بنیان افتاده است، بند پ ماده ۱۰ جهش دانش بنیان است. صراحتاً نوشته است که رقابت شرکت دولتی با بخش خصوصی ممنوع. حتی رقابت سالم. یعنی همین که عنوان رقابت برای شرکت دولتی ثابت بشود، محکوم می‌شود. یک شورا

هر وقت خودمان نشستیم خود رو طراحی کردیم، صاحب تکنولوژی شده ایم. نه ربطی به تحریم دارد و نه اختلافات. اتفاقاً ما در شرایط تحریم رشد کردیم و ناچار صاحب علم و فناوری شدیم.

ما از آن طرف ۲۰-۳۰ درصد مشکل داریم. سنگ اندازی می‌شود، فشارروانی می‌آورند، پول مان را می‌خورند. اما باز بیشترش داخلی است. اینکه شرکت دولتی مونتاژ چینی را می‌آورد به اسم تولید داخلی می‌فروشد، ضربه اصلی ست. فقط هم مانیتور نبوده، با اورتوپدی، انرژی خورشیدی و جاهای دیگر هم همین کار را کرده است. خیلی بد است که جایی که باید حامی صنعتی ایران باشد، رفته است در دل چینی‌ها و آدم آنها شده است. هر کسی هر چیزی می‌سازد اینها می‌روند از چین می‌آورند اسمش را می‌گذارند ایرانی. مامشکل‌مان اینها هستند.

ایجاد ساختارهای درست

ما با همه ضعف‌هایمان باید کار را درست کنیم. شاید بگویم بیشترین کسی که با دولت مردان جنگیده است من بودم. آن قدر خشونت‌آمیز برخورد کردم که شبیه جنگ بود. یعنی مدام مطالبه کردم و پیگیر شدم که این باید درست شود. ۲۰ سال من یک موضوع را پیگیری کردم تا بالاخره درست شد. وقتی حکمش را گرفتم، یکی از دوستان گفت آقا مدل دارکوبی یعقوب زاده بالاخره جواب داد. گفتم دارکوب چیست؟ دارکوب نوک می‌زند به تنه درخت، یک هفته‌ای سوراخ می‌کند. من ۲۰ سال با ناخن